

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๓ หลวงพ่อท่านได้สร้างอาคารเรียนขนาดใหญ่พร้อมด้วยอุปกรณ์ที่ทันสมัยดังได้กล่าวในเบื้องต้นแล้วนั้น ในวาระพิเศษเช่นนั้น ท่านมีความคิดจะสร้างของที่ระลึกในโอกาสที่สาธุชนทั้งหลายได้ช่วยกันบริจาคทรัพย์สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมนั้น ท่านจึงได้สร้างพระผงเป็นรูปองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าปางประทานพรขึ้น โดยท่านตั้งชื่อว่า “พระของขวัญ” เพื่อมอบให้แก่ผู้ที่ร่วมทำบุญตั้งแต่ ๒๕ บาทขึ้นไปไว้สักการบูชา เพื่อจะได้เป็นเครื่องระลึกถึงพระพุทธรูป และระลึกถึงบุญที่ได้ร่วมสร้างอาคารเรียนนั้น

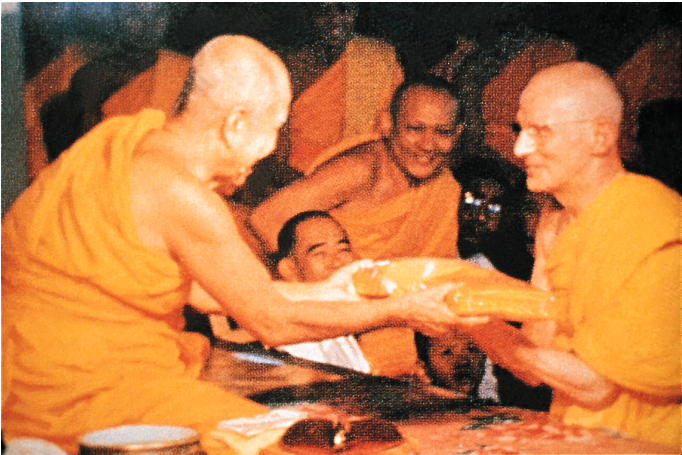

ครั้งนั้นท่านได้จัดพิมพ์พระของขวัญจำนวน ๘๘,๐๐๐ องค์ เพื่อแจกจ่ายแก่สาธุชนทั้งหลาย ใครจะทำบุญบริจาคมากแค่ไหนก็แจกพระให้เพียงองค์เดียวและต้องมารับกับมือหลวงพ่อด้วยตนเองจะรับแทนกันไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิ์รับพระได้เพียงองค์เดียวคนละครั้งเดียว ถ้าทำหายก็ไม่ให้อีก จะมาอ้อนวอนอย่างไรหลวงพ่อก็ไม่ให้ บางคนหลวงพ่อบำเพ็ญใจได้ว่าเคยรับพระไปแล้วท่านก็ไม่ให้อีก บางคนที่ไม่ได้ท่านก็จะถามบางรายนำเงินมาถวายหลวงพ่เพื่อร่วมสมทบทุนสร้างโรงเรียนเป็นจำนวนพันบาทหรือหมื่นบาท หลวงพ่อบำเพ็ญใจแจกพระของขวัญเพียงองค์เดียวเท่านั้น แม้หลวงพ่เองเมื่อมอบพระให้แก่ใครเป็นการส่วนตัว ท่านก็บริจาคปัจจัยแก่วัดเหมือนกัน ท่านถือว่าท่านทำให้วัดไม่ใช่เพื่อส่วนตัว จะเอาไปเปล่าๆ ไม่ได้

การแจกพระในครั้งนั้น ท่านไม่ให้ใครนำไปนอกวัด และไม่มีการป่าวประกาศหรือพิมพ์ใบปลิวเชิญชวนทั้งสิ้น แต่ท่านทำอย่างเงียบๆ และรู้กันเป็นการภายในเท่านั้น อยู่ต่อมาช่วงนี้ก็แพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว อนึ่งการที่หลวงพ่อบำเพ็ญใจแจกพระของขวัญให้เพียงคนละหนึ่งองค์เท่านั้น เพราะวก่อนที่ท่านจะมอบพระให้ท่านได้อธิบายวิธีอาราธนาพระให้ปรากฏขึ้นในกายแล้ว และถ้าทุกคนปฏิบัติตามที่ท่าน

(บน) วัดโบสถ์บน บางคูเวียง จ.นนทบุรี
(ล่าง) คลองสองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี

(บน) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ในปัจจุบัน
(ล่าง) คลองภาษีเจริญ

“...ประติมากรเสาะหาดินปั้นใหม่
ร่างของท่านจะถูก (เหล่านาง) หล่อด้วยทองคำ”

นอสรดาามุส

บอก ถึงแม้ว่าพระของขวัญจะหายไปแต่องค์พระก็ยังสถิตอยู่ในกลางกาย จึงไม่จำเป็นต้องมาขอองค์พระอีก ซึ่งก็เป็นการสอนให้เขาหมั่นทำสมาธินั่นเอง

หลวงพ่อบอกได้อธิบายถึงพระของขวัญของท่านไว้ดังนี้ “...ท่านทั้งหลายได้เป็นผู้อุปถัมภ์พระศาสนาเช่นนี้ ฝ่ายทางพระศาสนาก็ได้รับสมบัติของท่านก็จะมีของตอบแทนแก่ท่าน คือของศักดิ์สิทธิ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งเราทั้งหลายยังไม่เคยพบเคยเห็นว่าศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้อาจจะเป็นได้จริงหรือ คาคะเนไม่ถูก ผู้พูดนี้เองเป็นผู้อาราธนาพระพุทธรูปเจ้าในนิพพานมีธรรมกายมากด้วยกัน ได้ไปอาราธนาพระพุทธรูปเจ้านับพระนิพพานไม่ถ้วนนับอสงไขยก็ไม่ถ้วน มาผลิตของขวัญนี้ให้ปรากฏขึ้นในมนุษย์ ธรรมกายในมนุษย์นี้ก็เข้าสมทบด้วย ดูแลการทำงานนั้นๆ ท่านทำอะไรก็ทำไปตามท่าน พระพุทธรูปเจ้าท่านจัดแจงทำทั้งนั้น ตั้งแต่วันเข้าพรรษาจนกระทั่งถึงวันออกพรรษา วินาทีหนึ่งมิได้หยุดเลย ท่านกระทำความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน พอออกพรรษาแล้ว พอได้อรุณก็สำเร็จความประสงค์ของท่านในการผลิตของขวัญ องค์ต้นรับสั่งว่า **ของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้บังเกิดเป็นครั้งแรกในโลก** แล้วก็หับพระโอษฐ์ทีเดียวเมื่อรับสั่งดังนี้แล้ว เราก็คำนวณว่าศักดิ์สิทธิ์เพียงแค่นี้เพียงใด คำนวณไม่ถูก

ผู้พูดนี้ก็ไดลงมือแจกในวันแรม ๖ ค่ำเป็นวันเกิดของผู้พูดนี้ได้แจกของขวัญออกไป อัจฉรย์ต่างๆ ความศักดิ์สิทธิ์ของของขวัญนั้น ผู้ที่ได้รับไปแล้ว นางเขียว บางไฟ เป็นผู้หญิงอายุ ๔๐ กว่า ได้รับพระเอาไปแล้ว เอาไปไว้บนหลังมุ้งพอค่ำลงเท่านั้นเปล่งรัศมีสว่างเต็มบ้านเต็มช่อง พากันตกตะลึงเพราะไม่รู้เรื่องอะไรกัน ทะเล็กทะลักไปตามกันพักใหญ่นานอยู่ แล้วแสงนั้นก็ค่อยโถมลงไป แล้วก็มาสว่างอยู่ที่หลังมุ้ง นางเขียวก็รู้ว่าพระของขวัญเอาไว้นั่น แสงสว่างนี้ออกจากพระของขวัญนั่นเอง แต่เข้าเขียวมาหาผู้พูดนี้ บอกว่าท่านเมื่อคืนนี้แสงสว่างเกิดที่บ้านดิฉัน พระท่านเปล่งรัศมีสว่างเขียว เดิมทีก็ไม่รู้ว่าอะไรแล้วก็มารวมอยู่ที่พระจึงรู้ว่าพระ รูปร่างนางเขียวเมื่อวันมารับพระของขวัญนั้นมีโรคภัยไข้เจ็บเป็นประจำอยู่ คืนเดียวเท่านั้น เวลามาบอกร่างกายเปล่งปลั่งไปหมด แปลกกว่าปกติเดิมทีเดียว ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาไปหมด ดูสะอาดสะอ้านมีผิวพรรณวรรณะ เขารู้สึกว่าของขวัญนี้อัจฉรย์ แปลชั่วเป็นดีได้ขนาดนี้เขียวหนอ เรา รู้สึกว่าศักดิ์สิทธิ์เพียงแค่นี้แลหรือ ยังไม่ใช่เพียงเท่านี้ อีกหลายรายที่ได้รับของขวัญไป

มีเด็กหญิงคนหนึ่งอายุยังมิถึง ๑๓ ปี รับพระของขวัญไปจากวัดปากน้ำแล้ว อยู่ทางถนนตกพอไปถึงบ้าน พระออก

จากตัวไป ลอยเรื่อยไปในอากาศตัวก็เห็นเรื่อยไป แล้วไปเข้าบ้านโน้นเข้าไปในห้องพระแล้วเข้าไปในที่บูชา นั้น เข้าไปในครอบพระที่เขาบูชา นั้น ตัวก็ตามเข้าไปจะเอาให้ได้ เขาก็ไม่ยอมให้เข้าไป เขาบอกว่าห้องพระนั้นคนอื่นมาเกี่ยวข้องไม่ได้ เขาคนเดียวเท่านั้น ไม่มีอะไรไม่ต้องเข้าไป เด็กก็จะเข้าไปเกิดเถียงกันเด็ก เมื่อไม่ให้เข้าไปมันก็ร้อง เขาว่าถ้าจะเข้าไปก็ต้องไปบอกมารดาเอ็งก่อน ให้ไปบอกผู้ใหญ่มาก่อน เด็กก็ไปบอกมารดามา เขาก็ให้เข้าไปเปิดดู เปิดเข้าไปในห้องพระก็เห็นพระของขวัญนั้นอยู่ในครอบพระจริงๆ เจ้าของบ้านก็รับรองว่าไม่ใช่ของของเขา เขาก็ให้เด็กคนนั้นมา นี่ก็อัศจรรย์ นึกว่าของตายๆ ดินๆ อย่างนี้แหละ ออกไปก็ได้ น่าอัศจรรย์นัก...”

เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญนี้ หนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ปีที่ ๖ สัปดาห์ที่ ๒๔๐ วันจันทร์ที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๐๓ ได้เสนอข่าวว่า

“...ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ไปหาท่านเจ้าคุณพระมงคล-เทพมุนี (สด) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ธนบุรี หรือที่ประชาชนเรียกว่า ‘หลวงพ่อดปากน้ำ’ เพื่อนมัสการถามถึงความศักดิ์สิทธิ์อันลือเลื่องเกี่ยวกับอภินิหารพระเครื่องที่ท่านสร้างขึ้น แจกเป็นพระของขวัญของประชาชนชาวไทย เพราะ

ปรากฏทหารไทยในสมรภูมิเกาหลีรอดตายมาอย่างไม่น่าเชื่อ ด้วยเหตุการณ์ต่างๆ กันนั้น มีพระเครื่องของ ‘หลวงพ่อดำ ปากน้ำ’ แขนงคอยู่ด้วยกันทุกคน ขณะที่ข้าพเจ้าไปถึงวัด ปากน้ำ ภาษีเจริญ ธนบุรี ตลาดพลูนั้น ตรงกับเวลาที่หลวงพ่อดำ กำลังฉันจังหันเพลอยู่ที่ศาลาการเปรียญ ข้าพเจ้าจึงนั่งคอย อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้คนซึ่งทยอยกันเข้ามาไม่ขาดจังหวะเพื่อ พบหลวงพ่อดำ ในระหว่างที่นั่งรออยู่นี้เอง สหายของข้าพเจ้า ได้เลิกลาไปเห็นจดหมายของหลวงพ่อดำฉบับหนึ่ง เป็นของลิบ-ตริวาสนา อาคมวัฒน์ แห่งกรมพลสมที่ ๒๑ ส่งจากสมรภูมิ เกาหลีสมาสน์การหลวงพ่อดำ และจากจดหมายฉบับนี้ข้าพเจ้า ได้พิจารณาแล้ว เห็นสมควรที่จะนำมาเผยแพร่ให้ท่านผู้อ่าน ได้ทราบทั่วกันดังต่อไปนี้

....เนื่องจากผมได้รับพระเครื่องซึ่งเป็นผงสีขาวไป ๑ องค์ และบัดนี้ผมก็ได้ออกสนามรบในยุทธภูมิเกาหลี และได้รับความ คู่กันเป็นอันดีต่างๆ ที่ตัวผมเองก็เป็นนักสะสมพระเครื่องมา เป็นเวลานานปี ก็ยังไม่เห็นพระองค์ใดที่จะให้ผลเป็นที่โจ่ง-แจ้งเช่นนี้ ตลอดจนปรารถนาสิ่งใดก็นึกภาวนาไปตามข้อปฏิบัติ ก็จักได้ผลสำเร็จทุกประการ นับว่าเป็นพระเครื่องที่ประเสริฐ แท้ไม่มีที่พึงใดๆ จะยิ่งไปกว่า แม้การเงินการทองที่เคยขัดสน จนยาก นับแต่ได้พระเครื่องของพระคุณอาจารย์มาก็รู้สึกว่

ค่อยมีฐานะกระเถิบขึ้นดีกว่าเก่ามาก และเงินนั้นใช้ไม่รู้จักหมดสิ้น

เหตุการณ์ในแนวรบนั้น ผมจะนำมากล่าวให้พระคุณ
ทราบตลอดจนอุปาลิกา พระภิกษุ สามเณร และฆราวาสทั้ง
หลาย ยามนั้นกองพันทหารไทยได้ขึ้นสู่แนวรบในที่ดุเดือด
และวาระหนึ่ง กระสุนปืนใหญ่ของข้าศึกได้ยิงถูกคลังกระสุน
จนผู้ที่พักอยู่ในที่นั้นต้องกระจัดกระจายไป เนื่องจากไฟได้ไหม้
ถึงน้ำมัน บางอย่างจนเกิดเป็นแสงไฟอร่ามทั่วท้องฟ้า ปืน
ต่างๆ และเครื่องเหล็กละลายไปกับพระเพลิง ในจำนวนนั้น
มีทหารคนหนึ่งได้ทิ้งห่อพระไว้ ตอนสายๆ เพลิงค่อยสงบลง
จึงได้รุดมายังที่นั้น ก็เห็นภาพอันน่าประหลาดที่ห่อผ้าเช็ดหน้า
แขวนเด่นอยู่กับเสาเหล็ก เป็นที่ประหลาดใจแก่ทหารทั้งหลาย
เป็นอันมาก เพราะแม้แต่เหล็กก็ยังละลาย แต่ทำไมผ้าที่ห่อ
พระอันเป็นผ้าขาวเปล่าๆ โดยไม่ได้ลงเลขยันต์อะไร และ
ภายในห่อผ้านั้นมีพระเครื่องอยู่หลายองค์โดยอาจารย์ต่างๆ
แต่ที่เป็นผงก็ละเอียดปนไปหมด ส่วนที่เป็นชิ้นก็ละลายไปสิ้น
คงเหลือแต่พระเครื่องวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ธนบุรี องค์เดียว
โดยไม่เสียหายแม้แต่กรอบที่หุ้มองค์พระไว้ จนเป็นที่เลื่องลือ
กันทั่วไป และในกองร้อยผมก็ได้สืบความมาว่าทั้งกองร้อยมี
พระวัดปากน้ำเพียงสององค์ คือรวมทั้งของผมเองและของ

เพื่อนที่ถูกปืนใหญ่ดังกล่าว

อีกประการหนึ่งตัวผมเองก็ได้ผ่านมา ขณะนั้นจะลำเลียงอาวุธบางอย่างไปบนยอดเขา ตรงที่ยืนกำลังเจรจานั้นแหละ เป็นที่ลูกปืนใหญ่หล่นลงมายังหัวของผมพอเหมาะทีเดียว แต่เป็นด้วยอำนาจของพระเครื่องของท่านที่ผมเคารพบูชา เป็นเหตุให้ผมเฉลียวใจแปลกๆ ผมจึงรีบนำอาวุธเคลื่อนจากที่นั่นรีบไปโดยด่วน **และประมาณ ๑๕ นาที ลูกปืนก็ตกลงที่ที่ผมยืนอยู่ นั่นพอดีกับรอยเท้าที่ยืนเลย** ถ้าผมวิ่งจากนั้นอยู่เย็นเยือกก็ไม่เป็นปัญหาอะไร

อีกครั้งหนึ่งรถตกเหวตายกันทั้งคันและบาดเจ็บบ้าง ผมกระโดดรอดมาได้อีกโดยไม่เป็นอันตรายเลย บางครั้งหิมะและหมอกลงจัดทำให้ผมหลงทางในเวลาปฏิบัติภารกิจจนหมดปัญญา เลยเสี่ยงยกมือขึ้นไหว้ระลึกถึงพระคุณท่านให้ช่วยสักครู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง หมอกนั้นก็ค่อยจางหายไปอย่างรวดเร็วราวกับปาฏิหาริย์ ผมจึงได้กลับมายังฐานทัพได้ และยังมีอีกหลายเรื่องที่ผมมิได้นำมากล่าว เนื่องจากออกไปทำการยิงขนาดเผาชนกันแทบไม่เว้นแต่ละวัน ก็รอดมีชัยมาได้ทุกครั้ง หาได้ระคายผิวหนัง ทั้งนี้จึงขอมัสการมาให้ทราบ เพราะผมและเพื่อนได้เป็นผู้ทดลองกันมาด้วยตนเอง บางครั้งอยู่ในวิถิปืนที่ยิงมาอย่างหนัก ถ้าไม่มีโอกาสเฟื่องคุนย-

กลางตัวได้ก็เพียงภวานาดังกล่าว และระลึกถึงอาจารย์คือ
หลวงพ่อก็พอแล้ว สามารถคุ้มกันได้และพลอยคุ้มเพื่อนฝูงไป
ได้เสียอีก...”

เรื่องราวเกี่ยวกับอานุภาพพระของขวัญนี้มีอยู่มากมาย
จนกระทั่งพระของขวัญรุ่นแรกไม่พอแจก ซึ่งหลวงพ่อก็ได้
เคยบอกไว้ตั้งแต่ยังแจกไม่หมดแล้วว่าแปดหมื่นสี่พันสองหน
ก็ไม่พอแจก ท่านจึงได้จัดทำอีกเป็นรุ่นที่ ๒ จำนวน ๘๔,๐๐๐
องค์เท่ากับรุ่นแรก และเมื่อได้แจกพระของขวัญรุ่นสองไปได้
ครึ่งหนึ่งท่านก็สั่งทำรุ่นที่ ๓ ขึ้นอีก จำนวนเท่ากับรุ่นแรก
เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญนี้เป็นที่รู้จักกันดีตั้งแต่
สมัยนั้นจนถึงทุกวันนี้ จะเห็นได้จากเรื่องเล่าเกี่ยวกับประ-
สพการณ์ของผู้ที่บูชาพระของขวัญกันอยู่ไม่รู้จบ

เกี่ยวกับเรื่องพระของขวัญนี้ มีข้อที่ควรทราบอยู่ประ-
การหนึ่งคือ ตอนที่หลวงพ่อกันแจกพระนั้น ท่านได้แจก
แผ่นกระดาษซึ่งมีคำอธิบายวิธีตั้งจิตอธิษฐานเอาไว้ด้วย คำ
อธิบายดังกล่าวนั้นเริ่มต้นท่านก็สอนให้ทำสมาธิโดยกำหนด
องค์พระของขวัญเป็นนิมิตแทนดวงแก้ว (เรื่องการกำหนด
นิมิตนี้ท่านไม่จำกัดเฉพาะดวงแก้วหรือองค์พระ เช่น ขณะจะ
ทำพิธีบรรพชาอุปสมบทท่านก็สอนให้นาคหรือสามเณรนึกถึง
ปอยผมที่โกนแล้วนำมาเป็นนิมิต ซึ่งก็ได้ผลเช่นเดียวกัน) เมื่อ

สามารถประคองใจให้หยุดนิ่งดีแล้ว ท่านจึงแนะนำวิธีอธิษฐาน
ซึ่งนับว่าเป็นการตั้งจิตอธิษฐานอย่างแท้จริง

จะเห็นได้ว่า หลวงพ่อท่านยังคงมุ่งมั่นให้สาธุชนทั้งหลาย
ฝึกทำสมาธิเจริญภาวนา ทำใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย
เป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเริ่มต้นด้วยการเทศน์ การรักษาคณไช้ การ
แจกพระของขวัญ แต่สิ่งสำคัญนั้นท่านยังคงมุ่งไปที่พระรัตน-
ตรัยเป็นสำคัญ เพราะท่านซาบซึ้งดีว่าพระรัตนตรัยนั้นเป็น
ทั้งที่พึ่งและที่ระลึกอันสูงสุดของเราทั้งหลาย